

אידית סיטוול

חמישה שירים

דומם הגשם רד

דומם הגשם רד –
אפל כעולם, כשחור האבדן שעליו –
עור כאלף תשע מאות וארבעים המסמר
שעל הצלב.

דומם הגשם רד
וקולו כפעימות הלב שהיו להלמות המקבת
בשדה היוצר, וכפסיעה מתגנבת

על קבר:
דומם הגשם רד

בשדה הדם, שם תקוות קמות, במקום שהעין
לומדת לחמד, תולע המכתר באות-קין.

דומם הגשם רד
לרגלי האיש המרעב התלוי על הצלב.
מתמסמר מדי יום, מדי ליל – רחם נא עלינו,
על אלעזר, על רעו העשיר ממנו:
הגשם איננו מבדיל בין כיב וזזהב.

דומם הגשם רד –
דומם נוטף דם מצלעו של האיש המרעב:
בלבו שמורים כל הפצעים – פצעי האור שחרב,

ניצוץ קלוש אחרון
בלב שקטל את עצמו, פצעי חשף נוגה ונטול זכרון,
פצעי הדב בזירה –
הדב המיבב, העור, שבצליו מיסר
את בשרו העלוב... דמעת הארנב שנורה.

דומם הגשם רד –
ואז – זנק אונקה אל אלי: המושכני מטה –
שורו שורו, זה דם הגואל שבשחק קולח:
הוא נוטף מן הראש שנעצנו בו מסמרים

עד לעמק הלב הגוסס, הנחר –
האוצר את אשי העולם, ובסכל מכתם
פזר הדפנה של קיסר.

אז עולה בת קולו של האיש שפלב האדם
היה פעם עולל שבגב המפלצת נרדם –
"עודני אהב, עודני מקיז בשבילך את דמי, את אורי."

(מאנגלית: יותם בנשלום)

גברת עכברת טופפת

גְּבֵרַת עֶכְבְּרַת טוֹפֶפֶת
בְּלִילָה, אָפֵר עַל שְׁחָר!
גְּבֵרַת עֶכְבְּרַת טוֹפֶפֶת:
פְּרִיָה עוֹטְפֶת אוֹר.
חֶדְקֵי הַפִּילִים
חֲצוּצָרוֹת מִן הַמְצוּלָה...
בְּלִילָה, אָפֵר עַל שְׁחָר,
עֶכְבְּרַת טוֹפֶפֶת לָהּ.

צְרוּדִים כְּנִבְיַחַת הַכָּלֵב
הַעֲלִים קוֹרְסִים תַּחַת עֵלָם...
הַחֲתוּל בְּעָרִיסָתוֹ –
הַפֶּל כְּשׁוּרָה בְּעוֹלָם.

(מאנגלית: יהודה ויזן, יותם בנשלום)

שירה

מְרוֹמְמַת אֶת הַלֵּב וְהַעֲיִנִּים
וְחוֹשֶׁפֶת אֶת מְשֻׁמְעוֹתָם שֶׁל כָּל הַדְּבָרִים
עֲלֵיהֶם מְשִׁתְּהִים הַלֵּב וְהַעֲיִנִּים
הִיא מְגַלָּה אֶת הַקְּרִנָּיִם
הַסוֹדִיּוֹת שֶׁל הַיָּקוּם
וּמְשִׁיבָה לְחִיקָנוּ גְּנִיעֵדֶן שֶׁשְׁכָחוּם.

(מאנגלית: יהודה ויזן)

תשובות

השָׁבְתִי לִי תְּשׁוּבוֹת קְטָנוֹת, קְרוּבוֹת.
קְשִׁיּוֹת גְּדוּלוֹת צְלָפוּ בִּי, אִף הִצַּבְתִּי
תְּשׁוּבוֹת קְטָנוֹת כְּמַחֲסֵה רַב אוֹן.

הִשְׁאַרְתִּי הַפְּשָׁטוֹת עֲנֹק בְּצַל;
דְּבָרִים קְטָנִים לְטַפְתִּי וְאֶהְבְּתִי.
הַכּוֹכָבִים הָיוּ לִי פְּנֵי הַלַּיִל.

אָבֵל תְּשׁוּבוֹת גְּדוּלוֹת הָמוּ לְנוּעַ אֶל חַיִּי. וְחִצְפְּתָן
צִוְחָה לִי: הָאֲמִינִי בִּי, כִּי בָאתִי.

גַּם בְּעֲמוּד כָּל הַקְּטָנוֹת כְּלָן
לְהִצֵּלֵת רוּחִי – אֲשַׁמַּע בְּרָבוֹת
תְּשׁוּקַת תְּשׁוּבוֹת גְּדוּלוֹת לְהַפִּילָן.

וּמִסְקָנוֹת גְּדוּלוֹת אֲזַ מִתְקַרְבּוֹת.

(מאנגלית: צור ארליך)

רפסודיה סקוטית

”אל תרחץ בִּירְדוֹן,

גוֹרְדוֹן,

בְּיוֹם הַשְּׁבֵת הַקָּדוֹשׁ, בְּיוֹם הַמְּנוּחָה!
אָמַר הַצֵּיד, נוֹשֵׁף בְּחַמְתֵּיחַ לֵילִים קְדוּמָה,
מְשַׁעֲמֵם לְמוֹת אֶת הַפְּסִיּוֹן וְאֶת הַחַרְטוּמָן –
מְשַׁעֲמֵם אֶת הַשְּׁכוּיִם לְשֵׁם בְּדוּר –
שַׁעֲמוֹם כָּל כֶּף נוֹרָא שֶׁכָּבַר עֲדִיף לְחִטֵּף בְּדוּר.

או אז עלי פֿשֿטן ועץ שזיף נָאָה,
שָׁמְעוּ אֶת רוּחַ הַטָּרְטֵן נוֹשְׁפֹת בְּקִנְיָה,
וְשָׁמְעוּ הֵם אֶת מְקַפֵּירְסוֹן שֶׁחַ:
לָאָן הוֹלְכִים גְּלִי הַיָּם? וְאֵילוּ מְלוֹנוֹת
גּוֹנְזִים אֶת הַמְּיָתָם, תְּמַטְרִיּוֹת הַקְּטַנְטָנוֹת?
וְהָאֵם יִהְיֶה מְקוֹם? – הָאֵם יִהְיֶה מְקוֹם?
הָאֵם יִהְיֶה מְקוֹם שֶׁם עֲבוּרֵי?

יִשְׁנוּ בֵּית־מְלוֹן בְּאוֹסְטְרִיָּה –
מְקוֹם בוּ הָרוּחַ רוֹטֵן –
רְדוּף בְּרַפְאֵיָהֶם שֶׁל קְרוֹבִים מְגַשְׁלִים
שִׁיחוֹת־סְלוֹן וּמְלִמּוּלִים
(הַמְּאֻכְלִים אֶת הַכְּתָלִים כְּנִגְוֹן חֲמַת־חֲלִילִים)
וּמְחַרְזוֹת פְּנִינִים מְשַׁתְּלֵשְׁלוֹת שֶׁם כְּמוֹ שְׁלִים
מְצַטְלֵצְלוֹת וְצוּהָלוֹת מְשַׁל הָיוּ הֵן מְפָלִים
וְ"עוֹד מְשַׁקֵּה קֶטֶן", שֶׁ"לֹא יִזִּיק לָאָף אֶחָד"
פּוֹלַח בְּאַבְחָה אֶת שְׁלוֹתָהּ שֶׁל הַשֶּׁבֶת.
זֶה הַמְּקוֹם עֲבוּרֵי!

אִז אַל תִּרְחֵץ בִּירְדוֹן,
גּוֹרְדוֹן,
בְּיוֹם הַשֶּׁבֶת הַקָּדוֹשׁ, בְּיוֹם הַמְּנוּחָה –

אַחַר־תֵּל לָעַד לֹא תַעֲלֵל לְגַן־עֵדֵן, גּוֹרְדוֹן מְקַפֵּירְסוֹן,
וְדַעֲתִי הָאִישִׁית הַיָּא, כְּדַאי שְׁאַבְהִיר זֹאת,

שְׁזֶה הַמְּקוֹם – זֶה הַמְּקוֹם – זֶה הַמְּקוֹם
עֲבוּרֵי!

(מאנגלית: יהודה ויזן)